

NHỮNG CÁNH HOA DZÙ “ CHÙM GỎI ”

Cuộc chiến đã qua đi, sau gần 37 năm mà hình ảnh trận chiến tại đèo M' drack thuộc quận Khánh Dương, thị xã Ban Mê Thuột, nơi tôi và những người lính mũ đỏ đã kiên cường chặn đứng cuộc xua quân ồ ạt của cộng quân do cộng sản miền bắc lãnh đạo. Tôi lại như là con người đi trên con tàu ngược thời gian trở về những năm tháng ấy, nó còn hằn sâu trong ký ức tôi mãi đến ngày hôm nay. Cuộc sống của tôi bình thường như bao người lính khác, không vinh quang hiển hách, không có chiến tích oai hùng, chỉ đi vào chiến tranh như sự tất yếu của thời cuộc, một cuộc chiến tranh giành lấy và bảo vệ cái chính nghĩa Tự Do, câu chuyện sau đây cũng như chỉ là một trong số câu chuyện trong suốt mấy năm tôi tham chiến nơi chiến trường rừng núi miền Trung, chiến tranh đã đi qua, nhiều người ở thế hệ như tôi, không kể các đích thân, niên huynh trưởng, chúng ta dần dần sẽ già đi và sẽ không còn nữa, quá khứ đối với rất nhiều người có lẽ cũng đã sắp khép lại, cái gì cũng vậy ...! chỉ được một thời gian rồi cũng sẽ lùi vào quá khứ thôi: Nhưng đặc biệt đối với tôi, hình ảnh về trận chiến ở Khánh Dương, sẽ không bao giờ mờ phai trong ký ức, bằng một lời văn mộc mạc, nhưng hoàn toàn sự thật, mong sao có ích cho thế hệ mai sau, thấy được sự gian khổ, hy sinh của người lính Nhảy Dù. HQ những Thiên Thần mũ đỏ đã gìn giữ đất nước này như thế nào?

1-*-/ trong bài viết này tôi thành kính tri ân ĐĐ 62, TĐ6ND, đã cho tôi được làm cánh hoa chùm gói trong suốt cuộc hành trình đầy gian nan và lịch sử **2-*-/** thành kính tri ân TR/Tá Trần tấn Hòa con chim đầu đàn trong chuyến đi đó người đã lèo lái đưa hàng trăm cánh thiên thần về nơi bãi đáp an toàn **3-*-/** Thành thật cảm ơn H/sĩ Hùng ĐĐ 51. Người đã cứu tôi và cùng tôi đi suốt cuộc hành trình bên cây Đại Thụ 62. TĐ6ND

kính thưa các Niên, Huynh trưởng cùng các chiến hữu kính mến!

I-*-/ trong bài viết “**ân tượng người lính đi mây về gió**” có nhiều người hỏi và thắc mắc, ở Cỏ Bi có thằng “Vẹm” nào xuống sông tắm không? đánh nhau sau không thấy nói về tổn thất của 2 bên, viết trật lỗi chánh tả nhiều quá nhất là dấu hỏi và dấu ngã và nhiều câu hỏi khác nữa.

II-*-/ kính thưa các chiến hữu! hiện tại tôi đang ở V.N. tôi đang sống giữa 2 lần đạn, đối với các bạn tôi là chiến hữu, đối với GĐMĐ tôi là thành viên, mãi mãi và vĩnh cửu là thành viên của GĐMĐ. còn đối với nhà nước V.N. tôi là ngụy quân, mãi mãi và muôn đời vẫn là thằng lính ngụy quân, ngụy Dù. nơi miền đó các bạn kêu VC là vẹm, con của vẹm các bạn gọi là vẹm con hay là cộng con. nhưng đối với tôi và các chiến hữu hiện đang ở quê nhà thì đâu được phép nói như vậy, phải được gọi đúng theo trong tiếng của dân gian và sách giáo khoa trong tự điển của Việt Nam là: người VIỆT NAM theo chế độ cộng sản gọi là Việt Cộng, con của VC thì phải được kêu một cái tên thật mỹ miều là: con cán bộ hoặc là con của người có công với cách mạng, Nếu gọi khác hơn thì chuyện gì sẽ xảy ra...!

III-*-/ ở Cỏ Bi V.C. có xuống giòng sông Bò tắm và xách nước nhưng không biết vì sao? giữa ĐĐ 2 Trinh Sát và V.C. không bằng mặt và cũng không bằng lòng từ đó TS thấy là TS bắn, V.C. thấy là V.C. bắn. sinh hoạt về nước để xử dụng, 2 bên đều lén lúc nhau và xảy ra vào ban đêm, phía bờ sông của TS có cắm một cái băng rất lớn “**COI CHỪNG BỊ BẮN SẼ**”

IV-*-/ theo tôi nghĩ một người học lớp nhì hoặc lớp nhất của trường làng ngày xưa là có thể viết hồi ký được rồi! vì hồi ký là mình kể lại sự việc mà mình đã trải qua, đâu phải là nhà văn mà cần tới văn chương lưu loát, đâu phải một luận án để lấy bằng bác sỹ, kỹ sư. chủ yếu là mình kể một sự thật, hoàn toàn có thật. dòng sông hay giòng sông, lược chín hay lụt chín, miễn sao người đọc hiểu, mà lỗi chánh tả đó không bị biến nghĩa là được rồi! trong bài viết đó! tôi chủ yếu là muốn xoáy vào tình chiến hữu, tinh thần của người lính Nhảy Dù khi thấy đồng đội lâm nguy. không có ý muốn nói đến sự chết chóc của 2 bên, **Không ai bây giờ ca tụng chúng ta nữa**

đâu ?... thôi thì bây giờ...! chúng ta hãy tự ca tụng lẫn nhau...! Chiến Tranh là hủy diệt , đau thương và mất mát . Ở vị trí một người lính tôi không được quan sát bằng cặp mắt chiến lược , tổng quát của một nhà quân sự , tôi không chỉ huy , không một lần ra lệnh , phần lớn tôi cùng đồng đội và chiến hữu của tôi cũng thế , trong tư thế là một người lính , ở cương vị nào thì tôi cũng chỉ được mô tả là một người lính , những người lính làm tròn bổn phận và trách nhiệm của mình . vấn đề tồn thất của 2 bên , phần đó là của địch thân Bùi Quyền , Đ/úy Hồ Tường hay tr/úy Hoàng bá Hương , các địch thân này mới có đủ tư cách và yếu tố chính xác nói ra thôi !.. . nếu tôi nói ra , thì ra tôi là người chỉ nghe kể lại , mất đi cái giá trị của bài hồi ký , thật sự tôi chỉ muốn nêu cao về tình chiến hữu , huynh đệ chi binh , cùng với sự gian nan và hy sinh anh dũng của những cánh Thiên Thần mà thôi . Hồi ký là sợi giây nối quá khứ với hiện tại và soi sáng cho con cháu của GĐMĐ rộng đường suy luận trong tương lai , nhìn vào những dòng hồi ký với những trang bi hùng , anh dũng và tình đoàn kết của những chiến hữu với nhau , con cháu đời sau sẽ tự hào và hành diện về cha ông của họ . Trong dòng chảy của lịch sử , có những con người làm rạng danh cho QLVNCH và miền nam thân yêu, chúng ta hãy ngẩn cao đầu và tự hào có một Nguyễn khoa Nam , Nguyễn đình Bảo , Nguyễn văn Đương và cũng tự hào có những anh hùng vô danh đã trút bỏ tuổi thanh xuân để đi theo tiếng gọi của đời trai, và chúng ta cũng vô cùng cảm phần những kẻ mang trọng trách quốc gia nhưng lại “ rước voi về giày mã tổ “ phần đông hồi ký đều do kẻ thắng viết lại , vì thế các vị anh hùng trở nên lấp lánh quá mức do người viết đánh bóng tên tuổi của nhân vật , còn chúng ta viết bằng sự thật, con người thật, những bài hồi ký mộc mạc như thế này nó sẽ có giá trị mãi về sau.

V*--/thành thật cảm ơn huynh trưởng . tr/úy Tâm “ cà tēm “ ĐĐ 50, người có mặt trong trận Cổ Bi , có những góp ý xây dựng chân thành và chính xác nhưng vì bài đã đi rồi , đầu sau cũng xin cảm ơn huynh trưởng !

trước khi TĐ5ND bàn giao vùng đất Cổ Bi, Hiền Sỹ thân thương lại cho đơn vị bạn TĐ 5 Hắc Long TQLC . tôi được lệnh từ ĐĐ 53 về ĐĐ 50, Và cũng kể từ lúc đó tôi trở thành lính cơ hữu của ĐĐ 50 , lúc đó ĐĐ 50 về đóng tại Cầu hai , thừa lưu nước ngọt , tỉnh Thừa Thiên HUẾ . khoảng 15 ngày sau TĐ5ND chánh thức vào cuộc , vào Thượng Đức , chiếm cao điểm 1062 . riêng ĐĐ 53 đóng ở cao điểm 1078 , tuy không còn đánh lớn nhưng V.C. thường xuyên pháo kích, hằng ngày có các loại pháo 122 đến 130 m.m pháo kích mãnh liệt vào khu vực của cao điểm 1062..! từ trên cao điểm 1062 có một vị trí mà từ đó có thể quan sát được toàn bộ thung lũng, tôi đã có đi theo tr/tá Bùi Quyền và Đ/úy Chương ban 3 . để quan sát tình hình chung quanh , **những người si quan NHẢY DÙ có quá nhiều kinh nghiệm trong chiến tranh mà họ lại là bậc thầy trong lĩnh vực chiến đấu** , có thể nói người lính Nhảy Dù đã chọn lựa : đó là phải giữ vững từng tấc đất, từng ngọn đồi, phải đánh bại kẻ thù hung bạo được sự tiếp sức mãnh liệt từ khối cộng sản do Liên Xô thống trị nhưng nay thì đã hoàn toàn sụp đổ. Những trận mưa pháo của nhảy dù, tất nhiên đối phương sẽ thiệt hại nặng trong những trận pháo kích đó nhưng tôi không thể nhìn tận mắt , với một đối phương nghèo về vũ khí, thiếu thốn về vũ trang . nhưng khôn ngoan và xảo quyệt bậc thầy họ tiếp tục xua thanh niên miền Bắc xuống miền Nam, nhồi nhét đủ mọi thứ cam thù , đưa vào đầu óc mà họ đã bị đầu độc từ lúc còn cấp xách đến trường, để gây nên thành cảnh NÚI xương , BIẾN máu .

khoảng thời gian ở 1062 là những ngày mà mùa đông đội nón ra đi để chào mùa Xuân về trên vùng rừng núi 1062 . sau này trong lúc trà dư tửu hậu các chiến hữu năm xưa hỏi : điều gì mà mày nhớ lâu và nhớ kỹ như vậy , mày nhắc bây giờ tui tao mới nhớ lại... theo tôi nghĩ : chỉ có tình đồng đội tình chiến hữu cùng nhau chia sẻ những hy sinh, mất mát gian khổ ác liệt ở chiến trường mới có được , bảo tấp của thời gian và cuồng phong của lịch sử có thể sẽ làm lu mờ đi đi tất cả. Nhưng đối với tôi, kỷ niệm về trận đánh Cổ Bi , tái chiếm Barbara Thượng Đức 1062 , rồi

Khánh Dương những gương mặt của những chiến hữu thân yêu ! Điều ấy không chỉ riêng tôi mà là nét chung của tất cả những người lính áo hoa mũ đỏ nào đã có một lần cảm hứng đi qua chiến tranh , có thể nói : Đó là quãng đời đẹp nhất , đáng nhớ nhất của người lính NHẢY DÙ năm xưa

NÀNG XUÂN RA ĐI MÀ KHÔNG TRỞ LẠI ...!

Ngày đó mỗi đơn vị tác chiến đều có 1 người tài trợ , TĐ 5 được tài trợ bởi Công Ty Thủy Tinh (lính TĐ quen gọi với một cái tên thân thương đó là Cty ve chay) em gái hậu phương thì có trường Suong nguyệt Ánh . những buổi chiều vàng lều của mùa đông đã ra đi , dường như cái giá lạnh mùa đông ở 1062 luôn luôn gắn kết với nỗi kinh hoàng , nó có một chút se lạnh , một chút khô hanh nhẹ . nếu như mùa đông luôn luôn làm chúng ta chạnh lòng khắc khoải thì nhờ đó mà mùa Xuân mới có dịp đang tung bồng về trên những đỉnh đồi của rừng núi 1062 . mùa Xuân của đất trời và mùa Xuân của những Thiên Thần mang con số 5 , thư chúc Tết , khăn tay của các em gái hậu phương thêu hình chim bồ câu , với dòng chữ kính tặng các chiến sĩ Thiên Thần Mũ Đỏ , bánh mứt của công ty ve chay gửi ra dồn dập . Nhưng có ai biết đâu rằng : cái TẾT trên đỉnh 1062 , là cái TẾT cuối cùng mà nàng XUÂN đến rồi đi và không bao giờ trở lại nữa với người lính áo hoa mũ đỏ nói chung , và người lính nhảy dù mang con số 5 nói riêng . 37 năm qua nàng XUÂN đã ra đi mà không ngoái đầu nhìn lại .

giống như một người tình có THỦY mà không CHUNG

Ngày tháng vẫn đến rồi đi theo lẽ tất yếu của thời gian...! một cái tin được truyền ra mà tất cả người lính nào cũng mơ ước , gọn ghẽ đồ đạc lên đường về SÀI GÒN . lịnh được truyền ra tuyến nào được TĐ 2 trâu điên. TQLC trám xong thì tự động rút xuống chân núi , khi đoàn xe ra đến Đà Nẵng trên đường đi vào cảng , tôi thấy tấm bảng viết là “ bến cảng Trịnh minh Thế “ hai bên đường người dân đông nghịt chen lấn tràn vào cảng , quân cảnh nhảy dù 204 và bộ binh khó khăn lắm mới ngăn cản được họ ,tôi nghe văng vẳng bên tai “ Nhảy Dù bỏ Đà Nẵng “ (lúc đó tôi là lính đâu biết gì ? cứ nghĩ rằng về SG nghĩ dưỡng quân , sau này đọc trong tài liệu mới biết lần đó là lần Nhảy Dù thật sự triệt thoái TĐ5ND là đơn vị cuối cùng rời khỏi thường đức và bỏ vùng 1)

Sau 2 ngày 3 đêm lênh đênh trên biển , chiếc dương vận hạm tôi đi cập vào cảng và chúng tôi lên bờ , trong thâm tâm lúc đó tôi nghĩ đây là Vũng Tàu , vì mình đã đi mấy ngày rồi ,nhìn lên quốc lộ thấy một đoàn xe GMC đang chờ sẵn ,khi tôi hỏi một bà chị bán hàng rong trên đường thì mới biết đây là cảng cầu ĐÁ thuộc tỉnh Nha Trang , thật ngỡ ngàng tôi cũng không hiểu vì sao không về Sài Gòn mà đến Nha Trang để làm gì ...? khi đoàn xe đi ngang thành phố Nha Trang người dân đứng 2 bên đông không thể tả nổi . đoàn xe lúc đó đang chạy chậm , tâm trạng tôi lúc đó cảm thấy lâng lâng sung sướng ! tại sao ? người dân Nha Trang hiếu khách và mến mộ ND quá vậy ! đoạn này đích thân Tổ Quyên cũng có nói trong bài mặt trận Khánh Dương ..riêng tôi chỉ nói cho chiếc GMC của tôi đi thôi khoảng 12'30 đến điểm đóng quân , thuộc khu vực đèo M'drack , 15h30 cùng ngày hoàn tất điểm đóng và sẵn sàng chiến đấu.. .hầm tôi cách hầm Bùi Quyền khoảng 20m , cách hầm truyền tin khoảng 10m vì ở gần hầm T/T tôi nghe từ các ĐĐ báo về liên tục ĐĐ52 bị pháo kích , đề lộ gọi về TĐ xin phản pháo , ĐĐ53 địch tấn công nhưng đã đẩy lui xin máy bay thả bom , chặn đường rút quân của địch , ĐĐ 51 rồi ĐĐ 54 tôi nghe báo cáo liên tục , lúc đó tôi nghĩ : trận chiến này kinh khủng và khủng khiếp lắm vì tất cả 4 ĐĐ tác chiến đều đã chạm địch. VC đang trên đà tiến quân nhưng không ngờ bị TĐ 5 chặn lại , VC đã dùng chiến thuật biển người , họ muốn xóa sổ TĐ 5 , để tiến về Nha Trang . riêng nhiệm vụ của tôi lúc bấy giờ là mỗi sáng cùng với 4 chiến hữu nửa xuống núi. Cập theo trên quốc lộ , có 2 chiếc M-113 nằm ẩn mình trong vách núi , và chiếc xe JEEP mui trần trên có gắn cây 106 ly . ngăn chặn và kiểm soát khi có người dương cờ trắng từ tuyến trên , muốn đi xuôi vào trong tuyến sau về Nha

Trang . từng tốp khi thì 3 người khi thì 5 người , lủ lượt đi ngang chỗ tôi đang nằm chốt khi thì sư đoàn 23 , khi thì biệt động quân , khi thì địa phương quân. Và có cả dân thường nữa . họ lủ lượt đi qua , Thật sự mà nói nếu lúc đó có VC trà trộn vào trong nhóm người di chuyển trên , tôi cũng không biết , theo tôi nghĩ : trước khi họ đến được đây, họ đã vượt qua những cái chốt của ĐĐ51 và ĐĐ53 ở phía trên trước rồi..! ĐĐ 53 và 51 cùng với một số xe TVX M-113 nằm án ngữ và đóng chốt từ phía trên xa , bao nhiêu chiếc M-113 thì tôi không rõ ,

CUỘC RÚT QUÂN Ở ĐÈO M'DRACK

Buổi sáng một ngày như mọi ngày đang chuẩn bị xuống núi thì tôi thấy Bùi Quyền nói chuyện gì đó với Đ/úy Chương . tay thì chỉ về phía thung lũng , sau đó Đ/úy Chương đến nói với tôi : hôm nay em không xuống quốc lộ mà em dẫn 3 người nữa đi xuống lục soát ở cái thung lũng đó ! từ lúc TĐ đóng quân đến nay chưa ai đến đó, cần thận nghe !..đường mòn không có , phải tự mở khó khăn lắm mới xuống được tới thung lũng, dưới thung lũng có một con suối nhỏ nước chảy róc rách, vô tình trong nhóm có người cho hay là phát hiện được một đường dây điện thoại còn mới kéo dài theo mé suối , anh em đòi cắt đi nhưng tôi không cho , vì nếu ta cắt đi địch liên lạc không được thì sẽ biết rằng có ta đã phát hiện ra và sẽ cho người đi xem lại đường dây , và họ sẽ đi bao nhiêu người , đội hình di chuyển ra sao ? trong khi đó ta chỉ có 4 người , cuối cùng tôi quyết định , cho 1 người về báo ngay TĐ , xin ý kiến và thêm người , tôi và 2 người còn lại tìm chỗ ẩn nấp chờ tin từ TĐ . 16h nhận được lệnh trở lại TĐ gọn ghẽ tối nay zoulou , khi nhận được lệnh tôi nhìn vào ngày tháng của đồng hồ , hôm đó là ngày 28 tháng 3. Tháng 3 năm đó có ngày 31 . khi toàn bộ ĐĐ 50 di chuyển xuống tới quốc lộ lúc đó là 19h . tại chân núi tôi thấy có 2 chiếc GMC chở cối 81 và 3 chiếc TVX M-113 , còn bao nhiêu chiếc TVX M-113 đậu xa trên kia thì tôi không biết , trong khi chờ đợi di chuyển tôi được biết tuần tự như sau vì lúc đó tôi đứng sát bên Đ/úy Chương nghe liên lạc qua máy PRC 25 , khi ĐĐ 53 trong núi sâu ra tới sẽ tung thiết với M113, ĐĐ 51 khi tới chân núi TĐ sẽ cùng với ĐĐ 50 bắt đầu di chuyển , 21h khu vực đèo M'drack tối đen như mực , ĐĐ 53 và 51 còn đang di chuyển trong rừng , lệnh TĐ cho một số lính ĐĐ 50 lên 3 chiếc TVX.M-113 hiện tại đang đậu nơi đây ,3 chiếc là 30 người , còn lại thì đi theo TĐ , và khi có ĐĐ nào ra trước thì di chuyển luôn , tôi lên chiếc thứ 3 , kinh nghiệm lần tung thiết trước ở Thạch Hãn tôi ngồi trên thành TVX xem té xuống đất , vì nó là loại chạy bằng xích khi di chuyển hoặc ôm cua là nó xàng cả nguyên chiếc, lần này tôi vào ngồi kế cái ghế của xạ thủ đại liên 50 , để từ đó tay tôi nắm chặt vào thành ghế cho chắc ăn , 10h trung đội 2 đa năng ĐĐ 53 vừa ra tới , tr/sĩ Hải, Chín lác , Nhện , Sơn thấy tôi đang ngồi trên TVX , mừng quá xúm nhau lại hỏi thăm , mày có khỏe không ? 50 có vui như tụi mình ở 53 không ? bất thần tr/sĩ Hải la lên : Thái ơi ! sao mày đi trên tăn , xuống đây đi bộ với tụi tao nè..! xe tăn là làm mục tiêu cho VC nó bắn , khu vực dưới kia TĐ6 đã rút đi rồi ,mấy ngày nay VC nó đánh liên tục , nhưng tất cả mình đã đẩy lui, và dập cho tụi nó te tua luôn , vì đánh không thủng tuyến TĐ5 , VC đổi chiến thuật dồn toàn bộ lực lượng đánh bọc hậu đánh TĐ6, nhằm cô lập TĐ5 , mày xuống đi theo tiểu đoàn đi , còn xe tăn là mở đường máu đó... ! mặc cho tr/sĩ Hải nói gì thì nói, tôi làm bộ không nghe vì lúc đó tôi không tin, theo tôi nghĩ , TĐ5 là tuyến đầu mà chưa rút thì làm sao TĐ6 ở tuyến sau mà lại rút , với một ý nghĩ nông cạn của tôi lúc đó , mình trên đường rút về thì làm gì có thằng VC nào ở đó , sau lưng số 5 có số 6 , số 2 , pháo binh , trinh sát , và lủ đoàn , vãi lại, tôi nghĩ đi xe sướng hơn đi bộ , đường rừng và núi của khu vực khánh dương cheo leo và hiểm trở,với những ý nghĩ đó tôi quyết định ở lại trên M-113 . kế hoạch đã được thay đổi , 53 ra trước nên cùng 50 zoulou, 51 ra sau nên cho tung thiết với M-113 . đằng sau tôi phía xa trên kia có bao nhiêu chiếc TVX nữa thì tôi không biết . khi 53 và 50 bắt đầu di chuyển vào rừng mà không đi trên quốc lộ vì lúc đó 52 và 54 đang ở trong rừng chờ TĐ đi vào . thời điểm đó tôi nhìn đồng hồ là 22'15 , 3 chiếc TVX cũng bắt đầu di chuyển còn những chiếc TVX phía sau khi nào

di chuyển thì tôi không biết : xe xuống dốc qua cây cầu và có ôm hết 2 vòng cua , lúc đó tôi nghĩ xe chạy được khoảng 15' cách xa chỗ xuất phát khoảng từ 3 đến 5km, thì đoàn xe M-113 chúng tôi bắt đầu chạm địch , VC bắn từ hướng trên núi xuống , TVX vẫn tiếp tục chạy, vừa chạy vừa bắn , có bao nhiêu hỏa lực hiện có đều đem ra xử dụng hết, trên xe có 1 cây đại liên 50 và 2 cây 30 , nhảy dù có 7 cây XM16 và cây M79 , trên núi bắn xuống , M-113 dưới bắn lên, tôi thì lo nạp đạn tiếp cho cây đại liên 50 và 30 và cũng có liệng lựu đạn theo mé đường , vì có đoạn VC cũng đã tràn ra tới quốc lộ ,tiếng xích của tăn nghiêng trên mặt đường , tiếng đạn bắn của 2 bên ,tiếng của những viên đạn bắn trúng vào bửng sắt che cửa đại liên 50 nghe “ koon koon “ tiếng của những trái đạn B40 bắn trượt qua vách núi bên kia ,tiếng của M72 bắn trả tất cả những âm thanh đó hòa lẫn vào nhau , giống như pháo tét trong đêm giao thừa . riêng bản thân tôi là kéo những thùng đạn từ dưới hầm xe lên nạp đạn cho cây đại liên 50 , rồi cho cây 30 , trong lúc hỗn độn đó tôi chỉ biết nạp đạn cho họ bắn . theo tôi nghĩ : nếu xe vừa chạy vừa bắn như vậy , thì khoản 10 phút thôi thì chiếc xe tôi đang đi sẽ thoát ra khỏi tầm đạn của VC , không lẽ VC đông và nằm cạp dài theo quốc lộ hằng cây số sao ? rồi đoàn TVX M-113 phía sau đi tới họ cũng bắn , đạn lửa đi mà tôi hình dung như là một trận bắn pháo hoa ,tôi và những đồng đội trên xe chẳng ai còn cách nào chọn lựa khác hơn là Bắn , Bắn và Bắn để “ giành lấy sự sống “ . hoàn cảnh chúng tôi lúc đó chẳng khác nào như là cục đường bị rớt vào hang kiến lửa , **cuộc rút quân bằng TVX. M-113 ở đèo M' drack Khánh Dương là một cột mốc đau thương trong lịch sử hiện đại của người lính Nhảy Dù mang số 5** , trong tiếng đạn rền vang và hỗn độn đó , người nào buông súng mà không bắn nữa thì khi đó tôi biết là họ bị trúng đạn có vậy thôi , tôi đã trải qua những giây phút kinh hoàng trong nỗi sợ hãi giữa sự sống và cái chết, trong hoàn cảnh này , điều duy nhất mà tôi có thể làm được là vừa nạp đạn vừa cầu nguyện để rồi gởi sinh mạng này cho thượng đế phán xét , đó là sự thật , một sự thật của chiến tranh , sự thật của những người hùng mũ đỏ và mũ đen sát cánh cùng nhau . Nếu không có những bài hồi ký mộc mạc như thế này thì ta chỉ biết được một phần nào của nó ,khi con người ta cận kề với cái chết . trong nỗi sợ hãi người ta thường hay buông xuôi . dù hiểu theo cách nào thì ranh giới giữa cái chết và sự sống đã thôi thúc tôi táo bạo hơn lên , nhìn đồng đội gục xuống có người rớt cả xuống xe tăn ,trong cận kề cái chết và trước sự mất mát đau thương của đồng đội cái chết chỉ trong gang tấc, thì con người ta sẽ nghĩ gì ...? trong hoàn cảnh này tôi và các chiến hữu đã trở thành những con người điên dại trên chiến trường bắn bắn và bắn điều mà ta không thể tưởng tượng được nếu lý trí đó, trong lúc bình thường . Nhưng rồi cục đường làm sao chống chọi lại bầy kiến lửa hung hãn và thù hận , giầy làm sao bọc được lửa . chiếc M-113 đi trước bị bắn đứt xích , nó xoay tròn cày nát cả mặt lộ cuối cùng nó đâm vào vách núi ,con đường quốc lộ thì nhỏ và hẹp mà chiếc trước đã nằm chắn ngang , những người trên chiếc TVX đó nhảy xuống ai không xuống tức là bị thương hoặc là đã hy sinh , trong khi đó chiếc M-113 của tôi đi tới và không cách nào qua được ,tôi cố gắng la lên thật to để tài xế nghe , hãy ép sát về phía bên trái mình có thể qua lọt , trong lúc đang hò hét thì tôi thấy một cục lửa bao trùm cả xe và một tiếng nổ vang dội cả một vùng , tôi bị văng ra khỏi xe rớt xuống sát mé đường cạnh quốc lộ , toàn thân ê ẩm tôi cố gượng ngồi dậy nhưng không cách nào ngồi dậy nổi, tôi cố mở mắt nhìn xem những gì chung quanh, cách tôi 3mét , MĐ Lợi người ngồi chung xe với tôi nằm bất động giữa quốc lộ, MĐ Lợi là người chuyên dạy võ Taekwondo cho TĐ , thuộc ĐĐ 50. Nếu tôi không lầm thì MĐ Lợi chính là người lính mũ đỏ đầu tiên ngã gục xuống trên tuyến đường rút quân ở đèo M' drack của TĐ 5 ND mà do chính mắt tôi nhìn thấy ,và cũng kể từ lúc đó trong sự đau đớn của những mảnh đạn ghim vào người máu ra quá nhiều rồi tôi ngất lịm đi , không còn biết gì nữa hết...

Trung sĩ Thái anh tinh chưa ! tôi nghe văng vẳng bên tai, tôi cố mở mắt ra và nhìn thấy một người lính nhảy dù ngồi kế bên tôi .
__ xin lỗi ! anh là ai , tôi

đang ở đâu vậy ?

_____ tôi là Hạ sĩ Hùng ĐĐ 51, tôi và tr/sĩ đã ở đây 1 ngày 1 đêm rồi . bây giờ giữa khu rừng này chỉ có mình tôi và tr/sĩ không biết ĐĐ ở đâu ? và TĐ ở đâu ? (trên tay áo tôi mang hạ sĩ nhất nên Hùng cứ gọi tôi là trung sĩ, sau này trên đường đi tụi tôi kêu nhau là mày tao cho thân mật không gọi bằng cấp bậc nữa) tạm dừng ở đây , và tôi xin kể lý do tại sao ? tôi và Hùng gặp nhau

TÌNH HUYNH ĐỆ CHI BINH CỦA NGƯỜI LÍNH ÁO HOA MỦ ĐỎ..... BẮT DIỆT !

Sau biến cố 30/04/1975. Mỗi người một phương trời, tôi không biết quê Hùng ở đâu ? vì sau 16 ngày lưu lạc cùng TĐ6 khi về tới Phan Rang là tôi được di tản ngay về bệnh viện ĐỒ VINH lúc đó tôi cũng không tin rằng sẽ có ngày 30 tháng 4 dù rằng không tin nhưng tôi hơi nghi ngờ và lo lắng miền nam có thể đứng vững được không ...? khi mà đồng minh đã bỏ chạy , còn cộng sản miền bắc thì có cả một hậu phương và sự ủng hộ rộng lớn là : Tàu cộng cùng với bè lũ trong khối Liên Xô . Sau ngày 30/04 đó niềm mơ ước của tôi là làm sao tìm được Hùng . thời gian lần lượt đi qua .rồi năm 2010 , Huệ ĐĐ 52 , Khang ĐĐ 51, đang định cư ở Mỹ về V.N. Trong lần họp mặt gia đình số 5. Huệ , Khang nói : tôi có người bạn cùng xóm 3 đứa cùng đi nhảy dù , học chung khóa dù , cùng về TĐ 5 nó ở ĐĐ 51, hiện tại đang ở quê, khi nào họp mặt có cơ hội các bạn gọi cho nó và đây là số điện thoại...Sau khi Huệ, Khang về Mỹ , một buổi chiều tình cờ tôi gọi cho Hùng chủ yếu là hỏi thăm sức khỏe vì nghĩ rằng là cùng chung GĐMĐ với nhau , trong khi đối thoại chúng tôi phát hiện được nhau , mừng quá tôi thông báo cho gia đình số 5 hay , họp mặt và mời Hùng từ ngoài quê vào , khi đó tôi mới hỏi : 35 năm qua tôi tưởng là khó gặp được Hùng. Thời gian qua tôi thắc mắc và không biết vì lý do gì , tại sao ? tôi gặp được Hùng khi tôi đã bất tỉnh , nay đã gặp được Hùng rồi vậy Hùng tự kể cho gia đình mình biết đi , và đây là lời kể của HÙNG :

_____ khi đoàn TVX của Hùng đi tới,3 chiếc TVX đi đầu bị bắn , biết là đã lọt vào ổ phục kích , tr/úy Sanh ĐĐT 51 ra lệnh xuống xe , TVX bắn yểm trợ Nhảy Dù tập-pi luôn , đó là phương án duy nhất không còn cách nào khác hơn , tr/úy Sanh đã áp dụng câu mà ngày xưa TUẤN TỬ đã nói : cách phòng thủ tốt nhất là Tấn Công ở nơi mà sự sống và cái chết cận kề nhau, tâm lý của con người dễ bị xúc động, việc biết trước hành động của đối thủ là một năng lực để tồn tại , Địch thân ra lệnh Tập-pi là quá chính xác . Trong kinh thánh chúa Jesus đã dạy “ Người sẽ gặt những gì người đã gieo “ VC phục kích đoàn xe đi trước nhưng đâu có ngờ đã bị ĐĐ 51 đi sau Tập-pi và tiêu diệt , đền tội đó là luật của thượng đế. sau khi làm chủ những cái chốt nằm cập dài theo quốc lộ , ĐĐ 51 cho một nhóm người trở xuống quốc lộ , đề lục soát và cứu những MĐ nào đang bị thương , trong đó có Hùng . Đó là tinh thần đồng đội và cũng là tình chiến hữu của người lính Nhảy Dù , họ không bao giờ bỏ rơi nhau dù trong bất cứ hoàn cảnh nào ..

_____ Khi Hùng đi ngang chỗ tôi nằm , Hùng thấy tay tôi dơ dơ lên, miệng thì thào : đau quá , ai cứu tôi với, ai cứu tôi với ...! mắt thì đã nhắm lại, mà miệng thì cứ rên la ,Hùng biết tôi còn sống nên kéo tôi đi lên ĐĐ , đi được khoảng 30 mét vì mệt quá Hùng đặt tôi nằm trong bụi cây ,theo như Hùng thuật lại : vì thấy tôi ngủ ngon quá , nên Hùng cũng nằm cạnh đó và ngủ luôn . vì ngủ quên đến khi trời sáng thì Hùng đã mất dấu của ĐĐ , đang trong lúc suy nghĩ không biết phải làm sao thì khoảng 17h chiều hôm đó tôi bắt đầu tỉnh lại , có một sự huyền bí mà ta không thể hình dung ra được là : sau một thời gian bất tỉnh và khi tỉnh lại con người ta sáng suốt lạ thường , và những vết thương trên người không còn thấy ê ẩm nữa ! (sau này khi về Đồ Vinh tôi mới thật sự biết trong người tôi có 3 mảnh ghim vào hong trái , 3 mảnh đó là nguyên nhân máu ra nhiều và làm cho bất tỉnh , 3 mảnh vào đùi trái , 1 mảnh vào cùi chỏ tay trái , 1 mảnh vào tay phải) trong đêm đó tôi bàn với Hùng ta nên rời bỏ chỗ này càng sớm càng tốt , bởi gì xác VC nằm chết ngón ngang ! VC sẽ đem quân đánh trở lại vì nghĩ rằng Nhảy Dù đang chiếm ngọn đồi này ! trong đêm đó tôi và Hùng di chuyển qua ngọn núi bên kia , ngày hôm sau tiếp tục đi thêm một ngọn núi nữa

. sức chịu đựng của con người cũng có giới hạn của nó , sau 3 ngày 2 đêm tôi và Hùng mòn mỏi và kiệt sức , không còn sợ VC và cái chết nữa ! mà sợ cái ĐÓI , cái đói làm con người ta nghĩ quẩn và cái đói dạy cho người ta thế nào là đi ăn cắp và biết ăn cắp là gì ...? nhìn xa về bên kia tôi thấy có một cái buôn Thượng nhưng không cách nào có thể đến đó được , trong lúc tôi đang mơ màng vì mệt mỏi thì Hùng đến sát bên tôi và nói nhỏ : Thái ơi ! có một đoàn quân đang di chuyển dưới triền núi , nghe nói tôi ngồi bật dậy nhìn xuống , vì xa quá chúng tôi nhìn không rõ , tôi nói với Hùng : bình tĩnh mình hãy cố nhìn xem họ đội nón cối hay nón sắt rồi 2 đứa tôi mò xuống triền núi để nhìn cho chính xác hơn , đi xuống được một đoạn tôi đi không nổi nữa, Hùng nói tôi cứ nằm lại trong bụi cây và đừng đi đâu hết ? để Hùng đi một mình cho , nếu chuyện không may Hùng sẽ bắn một phát súng , lúc đó tôi hiểu và tự giải quyết , khoảng 30 phút sau Hùng chạy lên thở hổn hển nhưng lộ vẻ vui mừng , bạn đồng đội nón sắt Thái ơi ! chắc là lính Nhảy Dù hay Biệt Động Quân gì đó ! tôi không dám đến gần mừng quá chạy về cho Thái hay , nghe nói xong sự mệt mỏi và cơn đói nó tan biến đâu mất ,tôi và Hùng mom mem bò xuống triền núi , tôi bàn với Hùng ta lấy cái áo cột vào một nhánh cây và nhớ la lớn lên trước khi mình xuất hiện , nếu không họ giết mình rồi tưởng VC , để cho một băng XM-16 , 2 đứa mình (đại) hết . vừa tới triền núi Hùng la lớn lên : lính nhảy dù các bạn ơi ! tôi là lính nhảy dù , nhảy dù cố gắng...! Kể từ lúc đó tôi và Hùng được tháp tùng đi theo TĐ6ND do th/tá Trần tấn Hòa dẫn đi , tôi và Hùng là người đi KÉ , thuộc diện cánh hoa chùm gửi từ đó chúng tôi đi gần đích thân để mong tìm được một phần nào tin tức , vì tất cả máy PRC 25 đều hủy hết để lấy PIN chỉ còn một cái duy nhất là của đích thân mỗi đầu giờ chỉ mở và liên lạc khoảng 5 phút rồi tắt máy (tiết kiệm PIN) ban ngày ẩn nấp ban đêm di chuyển , 2 ngày sau khi tôi cùng đi với TĐ6 , buổi trưa khi tôi đang nằm trong lùm cây thì có một người đến hỏi : anh là lính TĐ5 phải không ? lên triền núi gặp đích thân chút ! khi đến th/tá HÒA nói với tôi : sáng sớm này có một người lính Nhảy Dù và 2 người thuộc SD 23 BB, nói là lính TĐ5 , đang ngồi ở gốc cây kia kia ! em nhìn xem có phải lính TĐ5 không ? tôi nhìn qua băng tên là chữ BANG thì đúng là TĐ5 , nhưng ký hiệu trên băng tên là chữ V đỏ , thuộc về ĐĐ 52 tôi làm sao biết được ? tôi ở ĐĐ 53 sau về 50 , những ý nghĩ lại hiện lên nếu nói mình không biết tức nhiên là phủ nhận , thì chuyện gì sẽ xảy ra cho họ , khi mà những người thuộc tổ BC của th/tá Hòa đang đứng chung quanh , nếu nói phải !.. lỡ họ là VC thì sao ? nếu là VC chỉ có 3 người thì làm được gì ? với một đoàn quân hùng mạnh như hiện tại , với ý nghĩ đó tôi quyết định đến nói với th/tá Hòa : dạ đúng rồi ! th/tá anh ta là lính của TĐ5 thuộc ĐĐ 52 đó th/tá...(Sau này ở Đồ Vinh anh BANG và phái đoàn có vô thăm và tặng quà lúc đó tôi mới biết anh Bang là th/úy Bang . trung đội trưởng/TĐ 2 ĐĐ 52) ..Từ đó ngày nọ đuổi ngày kia , tôi và Hùng lặng lẽ đi theo đoàn quân của đích thân Trần tấn Hòa , trên đường đi phải chú ý nhiều đến việc bí mật , người đi sau không được để nó thành lối mòn , nghĩa là không để lại dấu chân , một tàn thuốc hay 1 nhánh cây gãy . đó chỉ là lệnh . nhưng trên thực tế khó mà thực hiện . bây giờ tôi mới hiểu được sức mạnh của thiên nhiên , thời tiết thì nóng bức mà nước uống thì không đủ , vì đi trên lưng chừng núi mà không dám đi dưới suối , trong người toàn thân nó đã bắt đầu sinh ra những chứng bệnh ngoài da , bộ quần áo hoa rừng nó đã bắt đầu loang lổ những vết muối do mồ hôi đọng lại , rồi trong đêm tôi sương xuống bay mù mịt che khuất bóng người đi trước , chúng tôi lặng lẽ bám sát theo nhau trên con đường ghồ ghề và lổm chổm , con đường mờ ảo của rừng núi Khánh Dương âm u và hiểm trở với những dốc đá gập ghềnh lúc nào cũng ẩn hiện trước mặt tôi, trong hoàn cảnh này vì sự sinh tồn, nếu một con người bình thường khó có thể sống nổi . thức ăn toàn là lá cây , me đất, rau má lá giang ,phần ruột trong của thân cây chuối rừng . một ngày mà ai trong đoàn quân ngày đó không thể nào quên được đó là : khi đi ngang triền núi toàn là bụi cây chà là , mọi người đào những bụi cây đó lấy phần trong cùng của củ hủ cây chà là , mùi thơm của nó không ai có thể cưỡng lại được , KẾT QUẢ ời mưa có người bị say

máu ngà vùng vẫy lẫn lộn , bản thân tôi ói tới mặt xanh mà đầu thì nhức như búa bổ , nhưng rồi sau đêm đó , nó dịu đi và trở lại bình thường , để rồi tiếp tục di chuyển .một ngày vào buổi trưa tôi thấy mọi người về mặt tươi tỉnh và hân hoan . họ thì thăm bảo nhau mà tôi nghe được , đã liên lạc được với máy bay rồi ! họ bảo cách đây 2 ngọn núi có cánh đồng tranh , đến đó máy bay mới đón được ! khi đến cánh đồng tranh đích thân Trần tấn Hòa đứng giữa hàng quân tuyên bố : “ tôi th/tá Hòa xin nói với các chiến hữu rằng chúng ta đã sống ,Thượng Đế đã ban sự sống cho chúng ta , khi máy bay đến tôi ra lệnh toán nào đi trước thì lên máy bay các chiến hữu đừng chen lấn , với tinh thần của người sĩ quan Nhảy Dù tôi hứa với các chiến hữu rằng : tôi không bao giờ bỏ các chiến hữu , tôi sẽ là người cuối cùng lên máy bay dù cho có bất cứ chuyện gì xảy ra , ai không phải TĐ6. họ là hoa chùm gửi đưa họ đi trước , chúng ta tuân tự đi sau “ câu nói đó mà mãi đến hôm nay , 37 năm qua tôi không thể nào quên được , nó đã in hằn sâu vào ký ức tôi . hoa chùm gửi có khoảng 30 người : BĐQ , BB , ĐPQ và TĐ5 . Sau khi 4 chiếc F5 hay A37 gì đó tôi không rõ, thả bom khu vực xung quanh ngửa súng phòng không . chiếc Chinook đầu tiên xuất hiện ,hoa chùm gửi và một số chiến hữu ĐĐ62 được đi chuyến đầu tiên đó trước khi lên chinook tôi đã nhìn lại rừng núi của Khánh Dương lần sau cùng rồi thì thăm trong tâm trí : cây rừng ơi thôi mi ở lại mà tâm sự cùng gió núi ta sẽ lên máy bay ra về, chúc mi vui khỏe... Hình ảnh vĩ đại và những câu nói chan chứa tình người của th/tá Hòa đã đưa tôi đến quyết định viết bài hồi ký này ! tôi thấy đã đến lúc đưa ra những kết luận cho riêng mình về cuộc rút quân ở đèo M’drack .khi tôi về đến phi trường Phan Rang , rồi tiếp đến từng chiếc trực thăng hạ cánh trên đường băng , tôi cố nhìn lòng hồi hộp và lo lắng có biến cố gì xảy ra trong những chuyến máy bay tiếp theo sau không ? cảm giác của tôi lúc đó giống như bị “ chiền trong chảo nóng “ và rồi khi hình ảnh đích thân Trần tấn Hòa bước xuống chiếc trực thăng cuối cùng, ông ta bơ phờ và hóc hác nhưng không mất đi vẻ uy nghi hùng dũng của một thiên thần , tâm trạng tôi lúc đó sượng quá , tôi muốn khóc lên , khóc vì mình đã chiến thắng , hình ảnh người mà mình sùng kính đã thật sự an toàn trước mặt mình, chứ không phải khóc vì bây giờ mình đã yên vị nơi không còn nguy hiểm nữa ! một người ANH HÙNG như Trần tấn Hòa đã dám chấp nhận cái chết , dám chấp nhận là người cuối cùng rời nơi cái chết và sự sống chỉ trong gan tấc , có những ai dám chấp nhận cái chết hay không ? chết như chúng ta đã biết là hành động dữ dội nhất ! quyết liệt nhất của con người ! mà điều kinh khủng nằm ở chỗ chúng ta chỉ có khả năng chết một lần mà thôi ! trên thế giới có rất nhiều trường hợp : ở Mỹ người ta có thể trúng độc đác 2 lần , ở đảo Hawaii có người bị cá mập cắn tới 3 lần , ở VN có người ly dị 4,5 lần , Đó là chuyện thường tình xảy ra . Nhưng tuyệt nhiên chưa có ai chết 2 lần , rõ ràng chết không phải dòng sông như Hùng 7 lỗ muốn tắm bao nhiêu thì tắm dù rằng anh ta đã thấy cái băng cảnh báo “ COI CHỪNG BỊ BẮN SẼ “ cho nên tôi xin phép khẳng định rằng nếu có ai nói rằng không sợ chết hầu như 100% họ là người nói dóc , phần lớn những người ANH HÙNG như : Nguyễn khoa Nam , Lê văn Hưng , Phạm văn Phú chỉ dùng cái chết ở phút cuối cùng của cuộc đời mình , hiểu một cách sâu sắc rằng : **chết trong sự vinh quang mà người đời sau hằng nhắc nhở** . tìm một con người như đích thân Trần tấn Hòa giống như tìm cá voi sát thủ trong chày nước COCA , hay tìm miếng vàng Kim Thành hiệu 3 trái núi trong ổ bánh mì Hotdog , Tôi xin ghi lại đây một cách trung thực những gì tôi biết , tôi thấy , tôi nghe trong khả năng hiểu biết của mình , Vì đối với một cuộc rút quân lớn và phức tạp như tại đèo M’drack (Phượng Hoàng) một cá nhân dù có mặt tại trận địa như tôi cũng rất khó nắm vững được toàn bộ chi tiết về các biến cố trên chiến trường , kính mong các chiến hữu trực tiếp trong cuộc rút quân ngày ấy hãy viết hay kể lại về cuộc hành quân ở Khánh Dương , mỗi người tùy theo khả năng, hoàn cảnh , trong phạm vi hiểu biết của mình để sự thật không bị lu mờ theo thời gian . Đây là cơ hội giúp cho con cháu trong GĐMĐ thấu hiểu một góc nhỏ những gì của thế hệ người lính Mũ Đỏ đã trải qua , để con cháu nhận rõ được bộ mặt

thật của chiến tranh , một bài hồi ký được ra đời là cho con cháu chúng ta thêm một góc nhìn về cuộc chiến tranh vừa qua , hồi ký là câu chuyện về cuộc đời của một con người . ngoài ra đây cũng là hình thức chúng ta tưởng niệm các đồng đội đã anh dũng hy sinh tại vùng rừng núi âm u Khánh Dương . Minh may mắn sống sót trở về sau chiến tranh nhưng còn biết bao đồng đội còn đang nằm cô quạnh, lạnh lẽo ngoài nơi đó. Người viết xin kính cẩn nghiêng mình trước anh linh của những Thiên Thần đã anh dũng hy sinh nơi rừng núi Khánh Dương , kính gửi những lời thân thương tới các chiến hữu đã cùng sinh ra tử với tôi . Cầu nguyện cho những linh hồn đã chết ở Khánh Dương , những Thiên Thần đã chết không mồ mã , không ai nhang khói . cô đơn và hiu quạnh giữa rừng già . Cầu xin Thượng Đế hãy cứu vớt linh hồn họ...! xin dừng nơi đây và viết tiếp trong bài sau

nhớ các chiến hữu đã nằm lại tại Khánh Dương
2012

kính mời các chiến hữu xem tiếp bài

TRẬN ĐÁNH CUỐI CÙNG CỦA TĐ5ND

51, 50 quyết tử tại cầu Đồng Nai (Biên Hòa)

quyết tử tại Cầu Gành (biên Hòa)

núi Châu Thới , quyết tử tại cầu Bình Lợi (Sài Gòn)

Tưởng
ND cố gắng . June,
MĐ Bùi văn Thái

NHỮNG

ngày 28, 29 ĐĐ

ngày 27.28.29 ĐĐ 53

ngày 28.29 ĐĐ 52

tôi có mặt tại trận cầu Gành